

Men EU-samarbejdet leverer meget andet end fred og frihed. Det indre marked har skabt verdens største frihandelsområde med 500 millioner forbrugere. Det har betydet vækst og over 2,5 millioner arbejdspladser i Europa, og det har skabt større udbud af varer på hylderne. EU gør samtidig kampen mod kriminalitet og terror lettere. Banditter arbejder jo over grænserne, og så må sheriffen også gøre det. Det er muligt på grund af EU, og derfor er det jo nu også på tide at overveje, om vi danskere ikke skal træde mere centralt ind i samarbejdet, ind i hjertet af samarbejdet. De andre lande kan i de kommende år drage nytte af et styrket samarbejde mod f.eks. terror og kriminalitet, ligesom de kan drage nytte af et Europa, der i stadig højere grad vil træde i karakter på verdensscenen.

Kl. 09:45

Men det bliver uden os. Hvis f.eks. politisamarbejdet styrkes, kommer vi til at opleve, at danske politifolk i Europol skal holde sig for øjne og ører, når informationer om netværk af pædofile og smugling af kvinder og narko kommer strømmende ind. Det er helt forkert, hvis vi over tid havner uden for den slags samarbejde. Vi kommer til at opleve, at Europa skal hjælpe i katastrofer, konflikter og minerydning uden Danmark. Det sker allerede, og det kommer der mere af. Man kunne spørge: Er det ansvarligt? Mange vil spørge: Er det solidarisk?

Vi kommer også til at opleve et Danmark, der i stadig højere grad kobles af de økonomiske og storpolitiske diskussioner, som landene i eurogruppen tager, og man skal ikke narre sig selv. Der bliver diskuteret meget andet end teknik og mønter, når eurolandene mødes. Store politiske beslutninger har en økonomisk dimension og bliver derfor også vendt blandt finansministrene i eurogruppen.

Vi kan ikke holde til at forblive uden for EU-samarbejdet på alle disse områder. Det vil koste os fordele og stor politisk indflydelse, og det vil skubbe Danmark stadig længere ud i periferien i forhold til andre lande, der er fuldt med i samarbejdet. Det er jo logisk, sådan er det i alle klubber og foreninger, og vi har brug for at placere Danmark i hjertet af det europæiske samarbejde.

I sidste uge oplevede vi terrorangrebet på den danske ambassade i Pakistan. Jeg fordømmer på det kraftigste angrebet, og mine tanker går til dem, der mistede deres kære den dag, og til dem, der kom slemt til skade. I en tid som denne skal vi ikke bøje nakken og lade os kue af ekstremister, for det er det, de ønsker sig allermost. Vi

skal stå skulder ved skulder, vi skal vise, at vi er stolte af det land, vi lever i, og af vores frihedsrettigheder. Vi skal sige ligeud, at en fej handling som den, vi blev udsat for, ikke ændrer på vores måde at leve på.

Vi er med i forreste linje. De danske soldater i Afghanistan arbejder utrætteligt for fred og frihed for det afghanske folk og for, at terroren ikke skal hjemløse os her i Europa. Kampen mod terror har krævet sine ofre, og også danske soldater har mistet livet eller førligheden. Jeg vil gerne takke de danske soldater for den enorme indsats, de gør. I gør en forskel, og det er vi jer taknemlige for.

Siden 2001 er der blevet opført 1.800 skoler i Afghanistan. Under Taleban gik 900.000 afghanske børn i skole, i dag er tallet 6,4 millioner børn; under Taleban måtte piger ikke gå i skole, i dag går 1,5 million afghanske piger i skole. Det er bare nogle af de forbedringer, som danske soldater har været med til at skabe i Afghanistan.

Den danske udenrigs- og sikkerhedspolitik ligger fast. Vi vil ufortrødent fortsætte med at arbejde for fred og frihed uden for Danmarks grænser. Terrorangrebet, som vi blev udsat for i sidste uge, ændrer intet. Terrorister og udemokratiske kræfter skal hverken bestemme vores udenrigs- og sikkerhedspolitik eller vores måde at leve på i Danmark. Vi står urokkeligt fast på vores frihedsrettigheder.

Vi lever i et af verdens bedste lande. Vi er verdensmestre i demokrati, vi stoler på hinanden og er verdens lykkeligste folk. Derudover er der styr på økonomien, og vi oplever lige nu rekordlav arbejdsløshed, hvor vi er nede under 50.000 arbejdsløse. Vi har det godt, men dermed ikke være sagt, at intet kan gøres bedre, for det kan det.

Vort velfærdssamfund sikrer, at de, der ikke kan klare sig selv, får hjælp, og sådan skal det blive ved med at være. Men det offentlige kan og skal ikke garantere lykken i livet. Lykken kan kun det enkelte menneske skabe gennem sit individuelle valg. Men til gengæld kan det offentlige skabe nogle gode rammer, så den enkelte kan forfølge sine mål for at nå lykken.

Man kunne for nylig læse en række beretninger i Berlingske Tidende om folk, der tager ansvar og udfører socialt arbejde, som f.eks. den 24-årige bartender og HA-studerende Ki Strøhemann, der to dage om måneden er reservestoresøster for 11-årige Samira. Storesøsterordningen er sat i søen af Red Barnet, og Ki Strøhemann siger til avisen: »Jeg har altid tænkt på at lave no-